

Arrest

nr. 236 267 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HAELTERS
J-B Dekeyserstraat 11
9600 RONSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die loco advocaat K. HAELTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 september 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker, die verklaarde reeds verscheidene jaren illegaal in het Rijk te verblijven, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

1.2. Verzoeker werd op 3 oktober 2019 onder bevel tot aanhouding geplaatst.

1.3. Het bevel tot aanhouding jegens verzoeker werd op 7 februari 2020 opgeheven.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 7 februari 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: [Z.]

Voornaam: [A.]

[...]

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene werd van 03.10.2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van openbare zedenschennis- het tentoonstellen, verkopen, verhuren, verspreiden of overhandigen van zinnebeelden die houdingen of seksuele handelingen met pornografisch karakter minderjarige – 16 jaar; openbare zedenschennis- het wetens, in het bezit te hebben van zinnebeelden die houdingen of seksuele handelingen met pornografisch karakter minderjarige – 16 jaar , feiten waarvoor hij kan veroordeeld worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene werd op 17.09.2019 aan een inreisverbod van 3 jaar onderworpen.

Artikel 74/13

Betrokkene verklaart in zijn hoorplicht van 04.10.2019 dat hij Nederlands of Arabisch niet kan lezen of schrijven. Hij begrijpt enkel Rifi. Hij heeft op 17.09.2019 verklaard sedert 4 jaar in België te verblijven samen met zijn vrouw en kinderen. Zijn vrouw heeft een verzoek tot machtiging van een verblijf van meer dan 3 maanden ingediend die in behandeling is. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Hij bewijst dat niet.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel

als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst
Uit het administratief dossier van betrokkene kan ook geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM
Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd van 03.10.2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van openbare zedenschennis- het tentoonstellen, verkopen, verhuren, verspreiden of overhandigen van zinnebeelden die houdingen of seksuele handelingen met pornografisch karakter minderjarige – 16 jaar; openbare zedenschennis- het wetens, in het bezit te hebben van zinnebeelden die houdingen of seksuele handelingen met pornografisch karakter minderjarige – 16 jaar , feiten waarvoor hij kan veroordeeld worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn/haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd van 03.10.2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van openbare zedenschennis- het tentoonstellen, verkopen, verhuren, verspreiden of overhandigen van zinnebeelden die houdingen of seksuele handelingen met pornografisch karakter minderjarige – 16 jaar; openbare zedenschennis- het wetens, in het bezit te hebben van zinnebeelden die houdingen of seksuele handelingen met pornografisch karakter minderjarige – 16 jaar , feiten waarvoor hij kan veroordeeld worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Op 13 februari 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing om verzoeker vrij te stellen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouden met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker op 13 februari 2020 werd vrijgesteld.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat: De Minister er op basis van een persoonlijk onderhoud dd. 4/10/2019 van uit gaat dat er inzake geen sprake is van ‘gezinsleven’ overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M. en er aldus geen schending van dit artikel kan zijn.

Terwijl: Er tot 2/10/2019 wel degelijk sprake was van ‘gezinsleven’ nu verzoeker met zijn echtgenote en 3 kinderen inwoonde bij zijn broer en moeder. Ook nadien was er sprake van ‘gezinsleven’ nu zowel de echtgenote als de kinderen regelmatig op bezoek kwamen bij verzoeker. Bovendien is er inzake vanaf 13/02/2020 opnieuw sprake van ‘gezinsleven’ nu verzoeker in vrijheid werd gesteld en opnieuw zijn intrek nam op het adres waar ook zijn echtgenote en kinderen verblijven.

Zodat: De bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de hogere rechtsnorm (art. 8 E.V.R.M.) en dus in strijd is met artikel 74/13 Wet 15/12/1980 en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en zodoende nietig is.

Toelichting:

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dergelijk hoger belang houdt een verwijzing in naar de hogere rechtsnorm met directe werking, zoals bijvoorbeeld art. 8 E.V.R.M.

Inzake meent verzoeker dat de minister dat onvoldoende deed of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie.

Inzake verblijven verzoeker en zijn gezin reeds enkele jaren illegaal in het Rijk. De twee oudste kinderen lopen hier actueel zelfs school. Tot 2/10/2019 verblijven zij allen samen op hetzelfde adres, zijnde het adres van de oudste broer van verzoeker en hun gemeenschappelijke moeder.

Het feit dat verzoeker op 3/10/2019 werd aangehouden en dus noodgedwongen niet onder het zelfde dak sliep als zijn gezin hoeft niet onmiddellijk een einde te maken aan de bescherming geboden door art. 8 E.V.R.M.

Het Europees Hof heeft reeds meerdere malen beslist dat de bescherming van art. 8 veel ruimer is, nu de bescherming veelal de gewone betekenis van dit begrip in de meeste nationale rechtsstelsels overstijgt. Art. 8 E.V.R.M. beschermt met andere woorden het gezinsleven zonder onderscheid, het enige beslissende criterium is de hechtheid van de band (E.H.R.M. 13 juni 1979, Arrest Marckx tegen België, Publ. Cour., reeks A, vol 31; E.H.R.M. 27 oktober 1994, Arrest Kroon tegen Nederland; ...). Overigens is het samenwonen zelfs geen noodzakelijke vereiste om van gezinsleven te kunnen spreken (E.H.R.M. Arrest X,Y,Z).

Inzake ging de echtgenote van verzoeker regelmatig op (ongestoord) bezoek bij haar echtgenoot.

Bovendien is de beslissing van de minister reeds achterhaald...

Op 13/02/2020 werd verzoeker in vrijheid gesteld overeenkomstig art. 74/8, § 1, 4e lid Vreemdelingenwet.

Op basis van de voorwaarden die hem zijn opgelegd is verzoeker gehouden te verblijven op het adres van zijn broer [R.], met name [...]; zijnde het adres waar tevens zijn echtgenote en kinderen verblijven, alsook zijn moeder.

Inzake is dus zeker sprake van ‘gezinsleven’, zodat art. 8 E.V.R.M. wel degelijk van toepassing is en de genomen beslissing dus art. 74/13 Vreemdelingenwet schendt.”

4.1.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten. Hij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de in casu bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Het staat evenmin ter discussie dat verweerder er terecht op heeft gewezen dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat hij een gezin vormt “met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België”. Verzoeker bevestigt immers dat zijn echtgenote en kinderen met wie hij stelt samen te leven actueel illegaal in het Rijk vertoeven. Er dient daarnaast te worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont verder niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat hij als Marokkaans onderdaan niet samen met zijn Marokkaanse echtgenote en kinderen in hun gemeenschappelijk land van herkomst kan samenleven. Verzoeker bewijst ook niet dat enig aspect van zijn privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. In deze omstandigheden kan niet worden besloten

dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij de bestreden beslissing neemt. De toelichting van verzoeker dat hij wel degelijk een gezin vormt met zijn vrouw en kinderen, dat hij met hen in België steeds op hetzelfde adres woont, dat zijn kinderen naar school gaan, dat hij ongestoord bezoek van zijn echtgenote ontving toen hij in de gevangenis zat en dat hij zijn gezin verwoogde op het ogenblik dat hij werd vrijgelaten en het stuk waaruit blijkt dat zijn vrouw zwanger is doen aan het voorgaande geen afbreuk. Er blijkt ook niet dat verzoeker zijn contacten met zijn andere verwanten in het Rijk niet kan verderzetten vanuit het buitenland. In dit verband moet erop worden gewezen dat verzoeker voorheen ook in het buitenland woonde terwijl tal van zijn familieleden in België verbleven en er geenszins kan worden aangenomen dat hij een effectief gezin, in de betekenis van artikel 8 van het EVRM, vormt met deze familieleden. Het enkele feit verzoeker tijdens een illegaal verblijf in het Rijk tijdelijk diende te worden opgevangen door verwanten laat niet toe tot deze conclusie te komen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.2. Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker laat weliswaar verstaan niet akkoord te gaan met het door verweerder ingenomen standpunt omtrent het gezinsleven, maar toont hiermee niet aan dat verweerder de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting heeft miskend.

4.1.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht stelt de Raad vast dat verzoeker erop wijst dat hij een effectief gezin vormt met zijn echtgenote en kinderen – wat in se niet wordt ontkend in de bestreden beslissing, waarin melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker verklaarde samen met zijn vrouw en kinderen in België te verblijven –, doch hiermee niet aantoonde dat de, in het raam van de beoordeling van de vraag of de bepalingen van artikel 8 van het EVRM een hinderpaal vormen om de bestreden beslissing te nemen, determinerende overweging dat hij niet aannemelijk maakt dat hij een gezin vormt met personen die legaal in België kunnen verblijven incorrect is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht die kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6.2 van het EVRM, van artikel 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van artikel 11.1 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM) en van artikel 3 van de richtlijn 2016/343 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de versterking van bepaalde aspecten van het vermoeden van onschuld en van het recht om in strafprocedures bij de terechtzitting aanwezig te zijn (hierna: de richtlijn 2016/343/EU).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Doordat: De Minister haar beslissing baseert op het feit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen, verwijzende naar feiten waarvoor verzoeker tot voor kort in voorhechtenis zat; waardoor ze minstens impliciet uitgaat van de schuld van verzoeker.

Terwijl: De artikelen 6.2 E.V.R.M.; 48 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; art. 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR); 11.1 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en art. 3 RICHTLIJN (EU) 2016/343 alle het vermoeden van onschuld waarborgen en beschermen.

Zodat: De bestreden beslissing nietig is wegens schending van de voormelde hogere rechtsnormen, nu deze uitgaat van de schuld van verzoeker in plaats van diens onschuld, nu hij tot op vandaag niet in rechte is veroordeeld voor deze feiten.

Toelichting:

Het principe van het vermoeden van onschuld is een principe dat stevig is verankerd in ons rechtssysteem en in hogere rechtsnormen.

Inzake is duidelijk dat de strafrechtelijke feiten waarvoor verzoeker in voorhechtenis zat hebben meegespeeld in de overwegingen die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing.

Zulks staat haaks op het vermoeden van onschuld.

Zolang verzoeker niet is veroordeeld voor de feiten waarvan hij wordt verdacht, kan geen enkele administratieve beslissing gebaseerd worden op deze feiten; dit is juist het vermoeden van onschuld.

In de bestreden beslissing staan meerdere verwijzingen naar de feiten die verzoeker worden ten laste gelegd. Het is dan ook meer dan duidelijk dat de minister deze feiten mee heeft genomen in haar overwegingen om tot de bestreden beslissing te komen. Dit daar waar zij hier in feite op vandaag geen rekening mee had mogen houden, noch deze feiten had mogen laten meespelen.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing om deze redenen nietig moet worden verklaard."

4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker door voor te houden dat verweerder niet vermocht te motiveren dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde niet aantoonde dat onterecht werd vastgesteld dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet werd opgeschort of opgeheven. Deze twee motieven volstaan, gelet op artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, elk op zich reeds om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te onderbouwen. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief dat verweerder, gelet op het vermoeden van onschuld, niet kon verwijzen naar de strafbare feiten die hem ten laste worden gelegd om te oordelen dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en verweerder dus geen toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om de bestreden beslissing te nemen.

Ook wat betreft de redenen waarom verzoeker geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten heeft verweerder niet louter verwezen naar de strafbare feiten die hem ten laste worden gelegd. Verweerder heeft in de eerste plaats geduid dat er een risico op onderduiken bestaat, aangezien verzoeker nooit een poging deed om een legale verblijfsstatus te krijgen en hij niet heeft meegewerkt met de overheden, nu hij naliet zijn aanwezigheid in het Rijk kenbaar te maken door zich aan te melden bij de gemeente. Verzoeker betwist dit motief niet.

Er blijkt niet dat verzoeker een belang heeft bij de ingeroepen schending van artikel 6.2 van het EVRM, van artikel 48 van het Handvest van de grondrechten, van artikel 14.2 van het BuPo-Verdrag, van artikel 11.1 van de UVRM of van artikel 3 van de richtlijn 2016/343/EU.

Bovendien moet worden gesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, het vermoeden van onschuld niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van de richtlijn 2016/343/EU.

Hij stelt volgende:

"Doordat: De bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker manu militari zal worden teruggeleid naar de grens en ten dien einde zelfs vastgehouden bleef en dus niet aanwezig zal kunnen zijn op zijn strafproces.

Terwijl: Artikel 8 van de EU-richtlijn 2016/343 waarborgt dat een verdachte of een beklaagde het recht heeft aanwezig te zijn bij de behandeling ten gronde van zijn strafzaak.

Zodat: De bestreden beslissing nietig is wegens schending van de voormelde hogere rechtsnorm.

Toelichting:

In haar richtlijn 2016/343 hebben het Europees Parlement en de Raad allerhande principes vastgelegd met het oog op een uniformering van het strafrecht en het strafprocesrecht binnen de Europese Unie. Lidstaten hadden tot 1/04/2018 om deze richtlijn om te zetten in nationale wetgeving.

Één van deze principes is dat een verdachte/beklaagde het recht moet hebben aanwezig te zijn bij de behandeling ten gronde van zijn strafzaak.

Door de bestreden beslissing wordt dit recht van verzoeker aangetast, nu de bestreden beslissing -zo zij niet wordt vernietigd- tot gevolg zal hebben dat verzoeker zo snel als mogelijk het land wordt uitgezet (wordt teruggeleid naar de grens).

Mogelijks zal deze beslissing kunnen worden uitgevoerd alvorens verzoeker wordt gedagvaard om te verschijnen voor de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde in het kader van de feiten die hem ten laste worden gelegd.

Zodoende meent verzoeker dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd wegens schending van een hogere rechtsnorm, minstens moet de bestreden beslissing worden geschorst tot na de behandeling ten gronde van zijn strafzaak, concreet dus tot na het definitief worden van de tussen te komen uitspraak op strafrechtelijk gebied."

4.3.2. De Raad kan slechts vaststellen dat de bestreden beslissing de verplichting inhoudt om het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. De bestreden beslissing op zich verhindert verzoeker niet om een visum aan te vragen om tot het Belgisch grondgebied te worden toegelaten om zich te verdedigen in een procedure voor de strafrechter. Het recht om aanwezig te zijn op een terechtzitting wordt verzoeker niet ontnomen door de bestreden beslissing. Het feit dat verzoeker verdacht wordt van een ernstig misdrijf impliceert ook niet dat de verblijfsreglementering niet op hem van toepassing zou zijn.

Verzoekers uiteenzetting leidt niet tot de conclusie dat artikel 8 van de richtlijn 2016/343/EU werd geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Ter onderbouwing van zijn grief stelt hij het volgende:

"Doordat: De Minister haar beslissing minstens deels baseert op het feit dat verzoeker niet over een geldig reisdocument zou beschikken.

Terwijl: Verzoeker wel degelijk sinds 3/01/2019 in het bezit is van een geldig internationaal paspoort dat hem werd afgeleverd door het Marokkaans consulaat te Antwerpen.

Zodat: De bestreden beslissing gebaseerd is op drogredenen en dus nietig is wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Toelichting:

Iedere administratieve rechtshandeling dient materieel en formeel gemotiveerd te worden, wat inhoudt dat ze enerzijds moet onderbouwd zijn met redenen en motieven (materiële motiveringsplicht) en anderzijds dat deze motieven in de beslissing moeten vermeld worden (formele motiveringsplicht).

Een administratieve overheid dient bovendien de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het nemen van haar beslissingen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dan ook aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Deze zorgvuldigheid omvat volgens verzoeker dus duidelijk dat de administratieve overheid de verantwoordelijkheid heeft haar te bevragen bij andere diensten alvorens zomaar gratis zaken te gaan beweren in een administratieve rechtshandeling, zoals bijvoorbeeld de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt geponeerd dat verzoeker niet over een geldig reisdocument zou beschikken, hetgeen bovendien nog eens als motief wordt gebruikt om hem vast te houden in afwachting van zijn terugleiding naar de grens.

Dit daar waar verzoeker wel degelijk in het bezit is van een geldig reisdocument, met name een internationaal paspoort, welk hem werd afgeleverd door de diplomatieke overheid hier in België.

Had de minister haar grondig bevraagd, zoals men toch zou mogen verwachten van een zorgvuldig minister die haar beslissingen ook zorgvuldig voorbereid, dan had zij geweten dat per 3/01/2019 een internationaal reispaspoort werd afgeleverd aan verzoeker.

Het is bovendien ook niet zo dat er inzake weinig tijd was om informatie in te winnen en de beslissing snel moest worden voorbereid; integendeel ... reeds op 4/10/2019 kwam de administratie van verwerende partij op bezoek bij verzoeker om hem persoonlijk te horen. De bestreden beslissing dateert van 7/02/2020, met andere woorden meer dan 4 maand na het opstarten van de procedure. Inzake is er dus meer dan voldoende tijd geweest om de beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te motiveren op basis van een correcte feitenvinding.

Zodoende meent verzoeker dat de bestreden beslissing nietig is wegens een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

4.4.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Er kan niet worden besloten dat verweerder de formele motiveringsplicht heeft geschonden.

4.4.2.2. De vaststelling dat verzoeker niet beschikt "over een geldig reisdocument" is als alleenstaand element niet terug te vinden in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat verzoekers grief in ieder geval niet toelaat te besluiten dat deze beslissing door enig gebrek is aangetast. Verweerder heeft in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wel gewezen op het feit dat verzoeker geen houder is "van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten" en nader toegelicht dat verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort "en" een geldig visum of een visumvervangende verblijfstitel. De toelichting van verzoeker dat hij wel beschikt over een paspoort – wat uiteraard een reisdocument is – houdt niet in dat het motief dat hij geen houder is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten incorrect is. Verzoeker toont immers niet aan dat hij ook een visum of visumvervangende verblijfstitel heeft. Tevens moet worden herhaald dat verweerder hoe dan ook heeft gemotiveerd dat verzoeker reeds het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod en dat, gelet op artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, deze vaststelling verweerder toelaat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Verzoekers grief laat derhalve niet toe te concluderen dat het bevel om het grondgebied te verlaten louter op drogredenen steunt en dus onwettig is

De vaststelling dat verzoeker in het bezit is van de vereiste reisdocumenten is verder opgenomen in de motivering ter onderbouwing van de beslissing tot terugleiding naar de grens. Verweerder heeft hier aangegeven dat verzoeker "op het ogenblik van zijn arrestatie" niet in het bezit was van de vereiste reisdocumenten. Wederom moet evenwel worden geduimd dat verweerder ook nog andere motieven heeft vermeld om zijn standpunt te onderbouwen dat een terugleiding naar de grens vereist was. Verweerder heeft, onder meer, ook gemotiveerd dat een terugleiding naar de grens nodig was omdat verzoeker "manifest [weigert] om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn [...] onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt". Er blijkt niet dat dit motief niet zou volstaan als basis voor de beslissing tot terugleiding naar de grens. Verzoekers kritiek is dus gericht tegen een overtollig motief in de beslissing tot terugleiding naar de grens en de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de

bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van zijn middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Verder moet worden vastgesteld dat verweerder op 13 februari 2020 besliste om verzoeker vrij te stellen. De beslissing tot terugleiding naar de grens is dan ook impliciet opgeheven. Ook om deze reden blijkt niet dat verzoeker nog belang heeft bij zijn kritiek.

Er kan niet worden geoordeeld dat verzoeker een belang heeft bij de, in het vierde middel, aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht of dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK